

Verdens mærkeligste Film.

Lidt om Carl Th. Dreyers „Vampyr“, der i nær Fremtid faar Premiere herhjemme.

I moderne udenlandske Værker om Filmens Kunst faar en bestemt dansk Instruktør altid en mere indgaaende Omtale end Størsteparten af hans ogsaa herhjemme mere velkendte udenlandske Kolleger! Denne Instruktør er Carl Th. Dreyer, der i sin Tid lavede „Blade af Satans Bog“, efter i adskillige Aar at have været Sensationsjournalist ved et københavnsk Eftermiddagsblad.

I de senere Aar har Dreyer opholdt sig i Paris, hvor han blev kaldt ned af franske Filmsselskaber, der var imponerede af hans udmærkede Filmatisering af Svend Rindoms Familiekuespil „Tyranens Fald“. Naar han sættes saa højt af alle Filmens *highbrows*, skyldes det „Jeanne d'Arc“, en af de mærkeligste Films, der er blevet fremstillet.

Dreyer lefter jo ikke for det brede Publikums Smag — og man kan ikke nægte, at hans Films mere og mere udvikler sig til at blive Kaviar for den store Hob.

Hans sidste Værk „Vampyr“, der om nogle Uger udsendes herhjemme af Gloria-Film, vil sikkert vække lige saa stor Opsigt og Diskussion som „Jeanne d'Arc“.

Manden med Leen ringer efter Færgemanden.

Jeg stiftede Bekendtskab med denne Film under Omstændigheder, der gjorde, at den i Forvejen uhyggelige Film virkede endnu mere nervepirrende paa mig, end den vilde have gjort under normale Omstændigheder.

Sidste Sommer kom den op paa det store „Ufa-Palast“ i Berlin. Her var Modtagelsen af blandet Karakter — Kritikkerne roste den, men store Dele af Publikum forstod saa lidt af Symbolismen i den, at de lo højt, hvorved Filmens Virkning ødelagdes for de øvrige Tilskuere.

„Vampyr“ blev hurtigt taget af Plakaten — og kom derefter op paa et af Verdens herligste Biografteatre, det lille, elegante „Kamera“ ved Under den Låden, hvor Programmet udelukkende bestaar af kunstnerisk værdifulde Films. En lummer Eftermiddag sidste Juli gik jeg ind i „Kamera“ for at se „Vampyr“ og samtidig undslippe den trykkende Varme. Næppe var de første uhyggelige Billeder gledet hen over Lærredet, før mægtige Tordenbrag overdøvede Musikken — og under Resten af Forestillingen tordnede det saa at sige uafbrudt uden for — med det Resultat, at „Vampyr“ fik et Akkompagnement, der umuligt kunde have været mere virkningsfuldt!

Drøm eller Virkelighed.

Manuskriptet er af den dansk-englesekke Forfatter *Christen Jul*, der har bearbejdet det efter en Roman af le Panu: „In a glass darkly“. Det maa have været en mærkelig Roman....

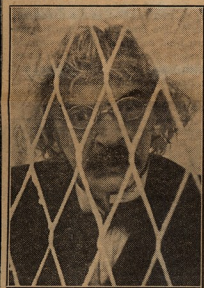
Der fortælles om en ung Mand, der har fordybet sig saa meget i Studierne af Middelalderens Djsævledyrkelse og Vampyr-Terror, at han til sidst ikke formaar at skelne mellem Drøm og Virkelighed. Det er paa en næsten genial Maade lykkedes Carl Th. Dreyer at give alle Filmens Scener et uvirkeligt, drømmeagtigt Skær. Mange af Scenerne er optaget med sløret Linse — man ser Mennesker uden Skygge, man ser Personer dele sig i to, man ser underlige Skikkelser foretage sig underlige Ting. Af særlig stærk Virkning er Scenerne, hvor man ser den demoniske Læge blive kvalt i Mel.

Alle de Medvirkende er Amatører. Og det er umuligt paa Grundlag af deres Præstationer i denne Film at sige, om de kan spille Komedie eller ej. De kan være Genier — de kan ogsaa være uden Talent. „Vampyr“ er helt og holdent Dreyers Værk.

En af de unge Damer i Filmen er i øvrigt senere blevet en af Tysklands populære Skuespillerinder — det er *Sybil Schmitz*, som bl. a. spiller den kvindelige Hovedrolle i „F. P. 1 svarer ikke“.

— — — „Vampyr“ er en mærkelig Film. Det bliver interessant at se, hvorledes det københavnske Biografpublikum vil tage imod den.

Victor Skaarup.

Den gale Landsbylæge (Jan Hieronimko).